

Ä

Hiin köster

ja

Saare kirikuhera

ja

kaheksa muud juhtumiste järel üles kirjutatud lugu.

Kirjutanud

M. J. Eisen.

Rakvere, 1893.

P. Erna raamatu kaupluse kulusa trükitud.

Дозволено Цензурою. Дерптъ, 21 Сентября 1892 г.

Печатано въ типографіи Г. Куза въ г. Везенбергѣ 1893 г.

Hiiu köster ja Saare kirikuherra.

Ei joo meil lugijad ka wiina,
Sest wiin ju saadaks põrgu piina,
Nad joowad elu tilkasi:
Pool toopi päewas — paksami.

Uus Saulik.

Minema aasta käisin Kollil wana wara forjamas. Kollil eit kõneles mulle mitu wana juttu. Oli mull tööd küllalt neid paberisse pista. Wiimaks kippus eidel wäsimus peale. Kollil taat nägi seda. Kohe rutatas eidele appi.

„Wanu jutte ja laulusid ma ei oska,“ ütles Kollil taat mulle, „aga kui soowite, kõnelen teile uue jutu. Sa selle kohta mõin tõendada, et lugu tõesti on sündinud.“

„Minugi poolest!“ wastasin mina. „Ei saada jutte, siis piab uutega leppima. Noh alusta li taat.“

„Ega te veel Hiiu köstri ja Saare kiriku lugu ei tunne?“ päris Kollil taat.

„Mis mehed need on?“ küüsin mina.

„No jah, armastin küll, et te nende lugu ei tunne,“ Kollil taat rõõmsalt. Küll teile kohe jutustan. siis!

„Ee oli ühel talisel õhtul, kui õues forraga koera haukumist kuulsime. Ütlesin poisile Han-

sule: „Hans, mine õue vaatama, kes sealt tuleb. Enne kui Hans weel õue peasis, tehti tua uks lahti ja sisse astus habeni isanda moobi mees, ilma „tere õhtut“ ütlemata. Kohe pööras mõeras ennast Hansu poole ja ütles: No mine, mine õue ja too kirikuherra tupp!“

„Mis kirikuherra?“ küsis Hans suuri filmi tehes.

„Saare kirikuherra?“ kostis mõeras. „Aga ära lobise, mine parem ruttu kirikuherrat sisse tooma!“

Hans tahtis weel küsida, aga juba lükkas mõeras ta uksest välja üteldes: „Mine aga peale!“

Ma ei uskunud oma kõrmu. Ülepea ei saanud ma asjast õiget aru: Hans pidi Saare kiriku herra tuppä tooma. Enne weel kui otjust jõudsin pärida, pööris mõeras ennast minu poole ja küsis: „Sina küll wist siit maja peremees oled?“

„Küllap wist. Aga kes te siis olete?“ pärisin ma.

„Mina? Hiiu kõster olen ma. Saare kirikuherraga tulime teile mõeraks!“ wastas mõeras.

„Saare kirikuherraga?“ küsisin ma imestledes. „Aga ma ei tunne ju Hiiu kõstret ega Saare kirikuherrat.“

„Pole wiga! Küll saad pea tunda!“ wastas mõeras.

Hiiu kõstri ette kuulutus pidi liig pea täide minema. Sellamal filmapilgul awati tua uks. Poiss Hans astus sisse. Mina waatan: keegi Hansu kufil. Mõtlen, et see meie Suku. Hiiuan waljuste: „Sina, kelm, ruttu Hansu kufilt maha!“

Maewalt sain selle sõna suust, kui Hiiu kõster

mulle küünarnukuga mööda külge mufkas ja ütles:
„Sõge, kas sa ei näe, et see Saare kirikuherra on!”

Nüüd alles waatafin wäha paremini ja nägin, et sell, keda ma Hansu kubil oma Sutuks pidasin, suur pruunikas habe oli.

„Mis kirikuherra see on, kes inimeste seljas ratsa sõidab?” küsisin tasa Hiin kõstrilt.

„Ara lobise nii palju!” tähwas mulle Hiin kõster wasta. „Mine parem, anna kirikuherrale tooli!”

Ei aidanud muud kui ruttasin kirikuherrale tooli andma. Hans pani kirikuherra koha tooli peale istuma. Nüüd alles nägin ma, et Saare kirikuherral sugugi jalgu ei olnud. Sestap ta siis ka Hansu kubil sõitis.

Muidu näitas terme lugu aga mulle nagu mõistatus. Siiski juba hakkas seletus tulema.

Kui Saare kirikuherra kindlalt toolil istus, alustas ta juttu. „Te teate juba kes ma olen? Ma olen heaks arwanud teile Hiin kõstriga sõberaks tulla!” ütles Saare kirikuherra pikalt, walju, selge häälega nagu kirikuherra.

Ma nikutasin wäha pead, ilma et oleksin teadnud, mis niisuguse jutu peale kosta.

Perenaene oli kõrwalt kuulnud, misjuguised sõberad neil õomajale tulnud. Kirikuherra ja kõster, kui ka Hiinust ja Saarest, tegiwad oma nimedega perenaesel nagu tule taha. Pani ruttu panni tulele ja hakkas fia kintsu praadima. Tüdruku käskis mune katti lüüa, et munakoofi teha.

„Noh, keda ma näen, mõistlik naene sa oled!”